

**Chronologiae Veteris Testamenti Accvratvm Examen
Augustißimæ, Invictissimæq[ue] Domui Austriacæ
Dicatvm**

Philippi, Henricus

Coloniae Agrippinae, 1637

4. Quot annos populus Israëliticus fuerit in deserto. Iosue 3.v.6.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64340)

obligatio vrgebat. 2. Quamprimum in terram promissionis Hebræi pedem in-
tulerunt, æquissimum fuit, vt lex Mosaica, quoad eius commodè fieri poterat,
& ritus illius ac cæremoniæ in viridi essent obseruantia. Fundamentum autem
omnium erat circumcisio, iuxta illud ad Galatas 5. v. 3. *testificor autem rursus omni
homini circumcidenti se, quoniam debitor est vniuersæ legi faciendæ.* 3. Instabat tempus
Pascuis & Agni immolandi, qui à nullo comedi debebat, nisi circumciso.
Exodi 12. v. 44. & clarius, v. 48. *Si quis autem circumcisus non fuerit, non vescetur ex eo.*
Eadem lex erit indigenæ & colono, qui peregrinatur apud vos. Plures rationes si placet,
vide apud Serarium.

1. Sed nunquid vna dies tot millibus circumcidendis satis fuit? Triduum
hanc cæremoniam tenuisse autumat Abulensis, q. 4. nempe diem 11. 12. 13. men-
sis Nisan. Serarius autem, Salius, & alij, meo iudicio probabilius, censent non
solum vno die, sed paucis horis negotium istud expediri potuisse. Quotquot
enim ante annos 40. circumcisi fuerant, hoc vndecimo die primi mensis in fini-
tam penè aliorum multitudinem signo circumcisionis insignire poterant: quin
etiam fieri potuerit, vt matres suos paruulos circumciderent, quod quondam
Sephora Moysis vxor fecisse legitur, Exodi 4. v. 25.

*Facta die
vno.*

CAP. V. IOSVE v. 6.

Per quadraginta annos. Græca pleraq; habent: *quadraginta & duos annos*, quana
lectionem retinet S. Augustinus q. 6. in Iosue. *Quadraginta*, inquit, & duobus
annis conuersatus est Israel in deserto Madbarich &c. inciderat nempe hic S.
Ductor in vitiosa exemplaria. Qua de re, sit,

QVÆSTIO.

*Quot annos populus Israeliticus fuerit in
deserto?*

1. Certum est Hebræos, anno illo, quo ex Ægypto migrarunt, sub initium
mensis tertij venisse in eam partem Sinai, quæ est iuxta montem sanctū
cuius in vertice lex data est, vt his verbis clare consignatum habemus Exodi
19. v. 1. *Mense tertio egressiois filiorum Israel de terra Ægypti in die hac venerunt in solitu-
dinem Sinai.* Vbi Moyses cum bis montem ascendisset, & iussu Dei populus lauis-
serat sua vestimenta, scilicet in diem tertiam, quæ futura erat sexta eiusdem mensis
ad legem accipiendam compararunt. Vt ex illo cap. 19. Exodi constat, & ibi-
dem declarati.

*A. 1. Exodū
venerunt
ad Sinai.*

*Ibidem
nisi annū
2. adhuc*

2. Certum est secundū Hebræos ibidem adhuc moratos mense primo anni
secundi ab Exodo. Nam locutus est Dominus ad Moysen in deserto Sinai, anno secundo, fuerunt
postquam

b 3

postquam

P.
Philippi

Chronologia
Testamenti

A. IV
17

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

postquam egressi sunt, de terra Aegypti mense primo, dicens: faciant filij Israel Numer. 9. vers. 1. Eisdem ibidem initio mensis secundi adhuc habitabunt in tabernaculo foederis, prima die mensis secundi, anno altero egressionis egypto.

Quando indermi-grauerint.

3. Tandem die vigesima huius secundi mensis & anni inde egressi ad 13. mansionem sepulchra concupiscentia dictam. Anno secundo, mensis secundi prima die mensis, eleuata est nubes de tabernaculo foederis, profectique sunt filij Israel, cubuit nubes in solitudine Pharan. Numer. 10. vers. 12. Quod repetitur vers. 16. De solitudine Sinai egressi venerunt ad sepulchra concupiscentia. Inde egressi sunt ad Hazereth versus Cades-Barne, in Rethima. Numer. 11. v. 34. & 29. Deuter. 1. v. 20. & Iosue 14. v. 7.

Ex Rethima exploratores missi A. 2. Exodi. Ratio dubitandi.

4. Certum est tertio, missos esse de Cades-Barne, siue Rethima viros, qui terram promissionis explorarent, tempore quo iam non quae vesca possunt. Numer. 13. vers. 21. fluente vt omnes censent anno 2. Cum autem exploratores exactis 40. diebus reuersi turbas in concitassent, in eam pœnam incurrerunt, vt nullus eorum ex eis sue & Caleb, nec vllus murmuratorum vigesimum ætatis annum transgressus terram promissionis ingrederetur. Tunc in eos diuinitus verbum sic intonuit: Filij vestri vagi erunt in deserto annis quadraginta, & propter fornicationem vestram, donec consumantur cadauera patrum in deserto, iuxta moram quadraginta dierum, quibus considerasti terram: annus pro die imputabitur. Et ab his & ab aliis quibusdam Hebræos post terram lustratam debitas suæ malitiæ pœnas. Atque hæc quæstio in deserto luisse, in quo iam altero anno peregrinabantur, inde integram eorum in deserto moram fuisse vsque ad annum deductam.

Conclusio.

5. Verumenimvero certa, ac indubitata Chronologia ab egressu Hebræorum de Aegypto vsque ad ingressum in terram, quadraginta annos taxat minus quinque diebus interponit. Erat enim Moyses triginta annorum, & Aaron octoginta trium, quando locuti sunt in monte Sinai. Exodi 7. vers. 7. nempe imminentibus plagis Exodum parantibus. Aaron autem mortuus est anno quadagesimo egressionis filiorum ex Aegypto se quinto prima die mensis, cum esset annorum centum viginti trium. Numer. 33. vers. 38. Moyses autem cum eodem anno quadagesimo, à prima die mensis decimi Deuteronomium Hebræis tradidisset sub finem eiusdem anni, cum esset 120. annorum, Deuteron. capit. vltim. vers. 5. Vnde sæpe inculcat, filios Israel in deserto quadraginta annos translegisse.

teron. 8. vers. 2. & cap. 9. vers. 5. Amos 5. vers. 25. quod repetitur Actor. 7. vers. 42. & alibi. Ne quis autem putaret hęc poni rotundum 40. annorum numerum, neglectis biennij circiter minutijs facer textus exacte tempus signatur, quo Aaron imminente Exodo Pharaonem adijt, & quo viuendi finem fecit: cum nimirum esset 123. annorum, e quibus si detrahantur 83. quos ante Exodum transegerat; remanebunt 40. ab exitu de Aegypto ad ingressum in terram computandi. Dixi minus quinque diebus; constat enim egressum de Aegypto contigisse die 15. Nisan: transitum vero Iordanis, & ingressum in terram decima die eiusdem mensis. Iosue 4. vers. 19.

6. Quomodo igitur Deus, post Iustratam anno 2. Exodi terram, prędixit fore, vt Ius Israel, in deserto 40. annis pęnas suę pręuaricationis darent? Resp. non quod istos omnes 40. annos pęnę durauerint; sed quod vsque ad finem illorum 40. annorum extenderentur; vt in simili diximus, Genes. 12. vers. 2.

CAPVT V. IOSVE V. II.

1. Et comederunt de frugibus terre, die altero azymos panes, & polentam eiusdem anni. Hanc alterum diem nonnulli intelligunt, quintum decimum, quo quadraginta annos de Aegypto exierant Hebręi, mactato primitiis, & absumpto agno Paschali. Ita Tostatus Iosue 5. quęst. 67. Arias, Martini, Tornellus numer. 12. Caluissius, quibus aliquos Rabinos adiungit Serapianus. Alijeum diem alterum interpretantur sextumdecimum, vt Serarius in quęstion. 4. cum pluribus Rabinis & Thalmud Babylonio in Massechet Hosana. Idem insinuat Lyranus in hunc locum lit. p. & clarę docent Salianus numer. 81. ac Bonfrerius hic. Masius fatetur sibi incertum quę harum sententiarum sit verior, ac proinde rem in medio relinquit. Emmanuel Sa. postridie inquit Pasche, id est, postquam obtulisset primitias Domino.

2. Posterior hęc interpretatio mihi probabilior esse videtur: cum aliud non constet, credendus est Iosue, sicut in Circumcisione ante Pascha; ita tempore Paschatis, tum in pane azymo, tum in esu noui frugum, legem exacte obseruasse, quę fruges nouas verabat, antequam die 16. manipulus offerretur, iuxta illud Leuit. 23. vers. 14. Panem & polentam & pulres non comedetis ex segete (Iubaudi nouę) vsque ad diem, qua offeretis ex ea Deo vestro. Pręceptum est semper in generationibus, cunctisque habitaculis vestris. Hinc bene Lyra-

Quando
Iosue no-
uatum
frugum.

2. O. inio.

Conclusio.

p.
Philippi

Chronologia
Testamenti

A. IV
17

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Lyranus l.c. notat, in solemnitate Paschali solitam fieri oblationem de nouis è manipulo excussis, & de ralis, inquit, poterat comedere populus, primitia erant oblata. Idem ex eo colligitur, quod Paschæ solemnitas dies 15. Nisan. Mense primo, decima quarta die mensis phase Domini erit, & quinta die solemnitas. Numer 28. vers. 16. & Leuit. 23. vers. 5. Altera verò dies festi chalis in Scriptura appellatur dies 16. qua manipuli fiebat oblatio. Numer 23. vers. 11. & 15. Atqui hoc loco Hebræus & Græcus discretè habent, & dederunt de frumento, siue frugibus terra, post die Paschæ, & azyma, & polenta, ut 70. vertunt, noua, id est, nouas fruges, siue ut aliqui interpretantur, cas nouas tostas. Cum igitur postridianus dies Paschæ sit decimus Nisan; ad hanc diem esum nouarum frugum, de quo hic versiculus dicitur, referendum puto.

Declarat
itur.

3. Quare optimè ex Serario hunc rerum gestarum ordinem fuisse Salianus, ut die 14. ad vespeream ederent Israëlita agnum Paschalem, & azymos panes, vel ex manna confectos, cui fermenti nihil erat, & ex vetustis frugibus, ut est in versione Vatabli & Ariæ Montani, siue de partibus, siue è regione trans Iordanem delatis. Huiusmodi autem azymos panes illum vespere illo, sed sequenti etiam die decimo quinto vsi sunt. Die decimo sexto, è collectis spicis virentibus factus est primitiarum manipulus, que ex lege oblati, mox eodem die de istiusmodi nouis frugibus factus lentas. Hæc ibi.

I OSVE V. v. 12.

Quæstio
An sta-
sim ab obi-
tu Moysi.

Defecit que manna, postquam comederunt de frugibus terra: nec vsi sunt illo filij Israel, sed comederunt de frugibus presentis anni terra Chanaan. Hebræus habet: cessauit manna post die, cum ederent illi de frumento terra: neque post filij Israel manna, & comederunt de prouentu terra Chanaan in illo anno. Idem habet, nisi quod illud verbum Hebraicum beochlam, per à tò βεβραχβρα postquam comederunt, & terram Chanaan vocat Phœnicum.

1. Quæritur hic quando manna cessauerit? Rabinorum aliorumque Olam cap. 10. volunt mortuo Moysè, manna amplius non deciderit, & bræos nihilominus eo pastos, quousque fines terræ Chanaan attingerent, id figmentum videtur: manna enim quo Israëlita vescerentur, non vnus diem, nisi esset sabbatum, seruarietur, mox vermibus scateat, & putrescere incipiebat. Exodi 16. vers. 20. Deinde triginta diebus post, plus Moysi excessus ingressum in Chananitidem præcessit, ad quem cælesti illo cibo victitarunt Hebræi, ibid. vers. 35. Non autem est